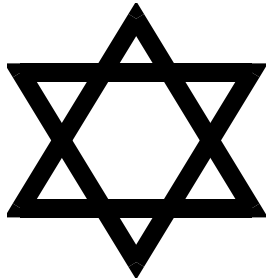

עיריית
הרצליה

תיכון
"הראשונים"

נתנאל רוזנטל

נולד: 10.11.74, כ"ה חשוון, תשל"ה

נפל: 23.12.94, כ' טבת, תשנ"ה

שם האם: אסתר

שם האב: מיכאל

יחידה בצבא: גולני - סיירת עורב

מקום נפילה: מוצב "ברוש" בלבנון

מקום קבורה: בית העלמין קריית-שאול

נתי נולד בכ"ה חשוון תשל"ה 10.11.74, לאחר שנים רבות של צפייה. בן בכור לאסתר ומיכאל רוזנטל. שנה לאחר מכן נולדה אחותו אורית.

המשפחה התגוררה בראשון-לציון עד 1984, ולאחר מכן עברה להרצליה. נתי למד שנה אחת בבית הספר "בן-צבי", משם עבר ללמוד בבית הספר היסודי "לב-טוב". את לימודיו העל יסודיים סיים בתיכון "הראשונים".

נתי היה ילד פעיל, חכם, חברותי, מלא שמחת חיים, טוב-לב ואופטימיות. דאג תמיד לחלשים, לילדים ולזקנים. בזמנו הפנוי (והפנוי פחות), ביקר את שתי הסבתות שלו ואת סבו ועזר להם. נתי חסך מעצמו כדי לתת לאחרים. היה אהוד על חבריו, בעל נוכחות יוצאת דופן, תמיד הרעיף שלוה ורוגע על סביבתו. היה חייכן - נדירים היו הרגעים בהם התרגז, אם בכלל זכורים רגעים אלו. היה עמוד התווך והבולט מבין חבריו. אולם לא רק אופיו הוא זה שהקרין את הנוכחות הזו - גם חיצוניותו שידרה כוח ועוצמה, כיוון שהיה גבוה וחסון. נתי היה עצמאי מאד; התחיל לעבוד כבר בגיל 12 בחופשות, ואת חדרו ריהט מכסף שהרוויח בעבודתו.

תמיד חש שכל מה שהיה שלו, ברשותו ובסביבתו, היה הדבר האידאלי והטוב ביותר שישנו - החל מהוריו ואחותו אורית, אליה היה קשור מאד, וכלה בכומתה החומה של גולני שלו. תחביביו היו: קריאת ספרים, הטסת טיסנים, גלישה בים, טניס, מוזיקה, כדורסל ולצאת עם החברה. תמיד דאג לכך שחיי החברה שלו לא יפגעו בלימודיו ובציוניו (המאוד גבוהים).

למרות היותו חילוני שמר מצוות.
בכתה י' במסגרת פרויקט המחויבות האישית התנדב
לפעול בספריית נווה-ישראל ועל תרומתו קיבל תעודת
הצטיינות. בגיל 17, בפעם היחידה בחייו, טס לאירופה עם
משפחתו.

בכתה י"א ובכתה י"ב, החל להתכונן היטב, באופן עצמאי
לשרות בגולני. בשנת 1991 בתקופת מלחמת המפרץ, התנדב
לחלק מסכות אב"כ.

תכנן ללמוד משפטים ומינהל עסקים אחרי הצבא.

נתי התגייס לצה"ל ב-1993 ושירת בגולני בסיירת "עורב".
מסלול היחידה ארוך וקשה - שנה ושבעה חודשים. נתי סיים
אותו כחניך מצטיין והפך להיות עמוד התווך של היחידה.
חבריו ליחידה העניקו לו את שם החיבה "רוזנדבש" (רוזנטל)
צירוף של שם משפחתו ומתיקותו האין סופית.

מפקדו אמר עליו: "היו לי חיילים, והיה לי חייל".

ב-18.12.94 התנדב נתי לפעולה בלבנון למרות שכל יחידתו
שהתה באותה עת בשכם והוא עצמו המתין ל-25.12.94,
תאריך הצטרפותו לקורס קצינים.

נתי מעולם לא סיפר להוריו על עשרות הפעמים בהם עלה
ללבנון, היות שלא רצה לעורר בהם דאגה.

נתי עלה למוצב "ברוש" כמפקד "עורב" יחד עם חייליו.
הוא זיהה מחבלים שבאו לתקוף את המוצב וירה לעברם
טילי עורב, פגע והרג שלושה מהם.

נתי (שלישי משמאל) עם חבריו.
מימינו: אחותו אורית, משמאלו: חברתו טלי

. למחרת, ביום שישי 23.12.94, הפגזו המחבלים את המוצב מכל הכיוונים. במהלך ההפגזות התרוצץ במוצב ובדק את שלום חייליו. מטרתו הייתה לעזור להם בתפקודם, להדריכם ולעודד אותם. במהלך פעילותו נפגע פגיעה ישירה מרסיס פגז. הותיר אחריו אב, אס, אחות, סב, שתי סבתות, חברה טלי וים של חברים שתמיד מרגישים בחסרונו, בריקנות שנוצרה עקב מותו, אך מחזקים אחד את ידי רעהו מדי יום ביומו. הוריו אומרים כי נתי "הוריש" להם את חבריו הרבים מאוד. סבו וסבתו נפטרו זמן מה לאחר מותו. להנצחת שמו הוקם הגן הציבורי "אן-נתי" הנמצא בסמוך לבית הוריו.

משפחת רוזנטל תרמה לגן זה פסל מעשה ידיו של האמן יעקב חפץ מקיבוץ איילון. הפסל בשם "הריחוף השביעי", הוא גם פסל סביבתי וגם אנדרטה לזכרו של נתי, ונראה כפירמידה עשויה פסיפס ידני. מכל צד יוצא ענף של גזע עץ קטוע, כשחודיו של הגזע עשויים פלדה אל-חלד. "כל אחד רואה בפסל משהו אחר" מספרת אסתר, אימו של נתי, "אני רואה בפסל עץ שנגדע בדמי ימיו, ממש כמו בני שהיה גבוה ויפה תואר, ילד משכמו ומעלה".

נתי (במרכז) עם
חבריו לשירות
הצבאי.

משפחתו תרמה כ-250 מספריו לספריות השונות ברחבי העיר: לספריה העירונית, לספריית "הראשונים", לספריית נווה-ישראל ולביה"ס לב-טוב.

ערב לזכרו התקיים באודיטוריום של בית הספר על"ה (דוד רזיאל). פינת זכרון הוקמה בבית הספר היסודי לב-טוב שבו למד.

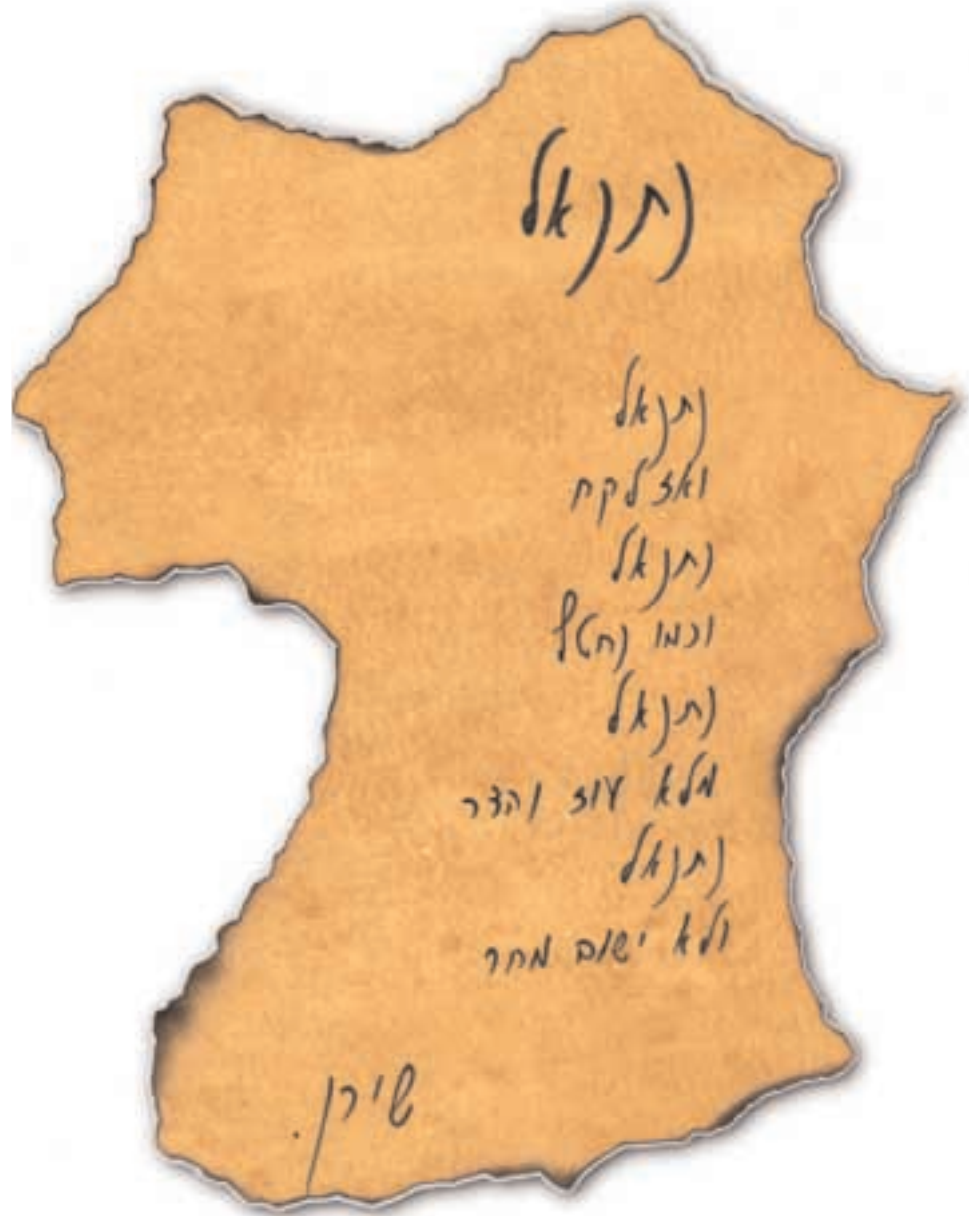

שמו מונצח בקיר הנופלים של תיכון "הראשונים" ומעבדת הכימיה בבית הספר קרויה על שמו.

הלוויתו נערכה ב-25.12.94, יום בו היה אמור להתחיל את קורס הקצינים.

נתי נקבר בקריית-שאול לצד חברו מחיל האויר, שנהרג גם הוא באותה פעולה במוצב "ברוש".

לאחר מותו הועלה לדרגת סמ"ר.

(תנא)

(תנא)

ואז אקח

(תנא)

וכמו (ח)

(תנא)

אלא ציב והדר

(תנא)

ואל יסום אחר

שירן.

מה יקראו לו?

כל כך הרבה שמות
מה עושים עם כולם?
לאן לוקחים אותם?
איפה שמים אותם?
כל נוכח והשם שלו,
האהוב שלו,
הגיבור שלו,
ההלל שלו...
וישבתי שם, בטקס,
ולא שמעתי,
את השמות.
והם עברו להם,
בקריאה פונטונית
בליווי גיטרה -
ואני.
חיביתי לשם שלי.
ושמעתי רק אותו - נתי.

(ג'די)